JENNY.

Från franskan.

Det var natt. Inne i hyddan, som var torftig, men varm och hemtreflig, rådde det halfskymning, ty den enda belysningen därinne kom från glöden på spisen, som kastade sitt röda skimmer öfver möblerna och upp på de mörka takbjälkarna. På väggen hängde fisknät, och på en simpel hylla borta i ett hörn glimmade pannor, kastruller och andra kärl i eldskenet. Bredvid den stora sängen med dess långa omhängen hade man lagt en madrass öfver ett par bänkar, och på denna bädd lågo fem barn och sofvo likt fågelungar i ett bo. Bredvid sängen låg barnens mor på knä med ansiktet tryckt mot täcket. Hon var ensam i rummet. Utanför hyddan sorlade och dånade det svarta hafvet, som nu i stormen gick med hvitskummiga vågor, och hennes man var därute på sjön.

Alltifrån sin barndom hade han varit fiskare. Hans lif hade, kan man gärna säga, varit en oaflåtlig strid mot de stora vattnen, ty barnen behöfde ju dagligen mat och han gick också ut med sin båt hvarenda dag, om det också regnade, blåste eller stormade. Och under det han i sin båt träget ägnade sig åt sitt arbete i ensamheten ute på hafvet, sysslade hustrun där hemma med att laga segel och nät, se efter fiskredskapen eller laga mat. När de fem barnen på aftonen hade somnat, föll hon ned på sina knän och uppsände böner till himlen för sin man, som kämpade med vågorna därute i mörkret. Och det lif han förde var i sanning hårdt och sträfsamt. Det bästa fiskestället var en helt obetydlig fläck inne bland bränningarna, en fläck af ett omfång ungefär dubbelt så stort som hans egen hydda — ett ställe svårt att finna rätt på, nyckfullt och föränderligt där i den rörliga vattenöknen; och dock var det nödvändigt att söka finna det äfven under dimmiga och stormiga vinternätter, och därvid hade man endast sin egen erfarenhet och sin kännedom om vindar och tidvatten att hålla sig till. Och medan de rullande vågorna drefvo förbi honom likt stora, smaragdgröna vidunder, medan det mörka, brusande hafvet sjöd rundt omkring och medan riggens spända tågvirke kved och jämrade sig liksom af förskräckelse, satt han där bland de iskalla sjöarna och tänkte på sin Jenny — och hemma i hyddan tänkte Jenny på honom under tårar.

Äfven nu tänkte hon på honom och bad för honom. Måsarnas skarpa, gäckande skrik ljödo helt ängslande, och bränningarnas dån mot refvet väckte oro i hans själ. Men hon var försjunken i tankar — tankar på deras fattigdom. Deras små barn fingo gå barfotade både vinter och sommar. Hvetebröd smakade de aldrig; de visste icke af annat bröd än groft kornbröd. Gode Gud — hur vinden dånade, alldeles som bälgen i en smedja, och hur sjöarna slogo mot klipporna, så att det ljöd nästan som när släggor falla på ett städ! Hon grät och bäfvade. Stackars alla de hustrur, som ha sina män ute på hafvet! Hur förfärligt var det icke att säga: "Mina kära — min far, fästman, mina bröder eller söner — äro ute i stormen!" Men för Jenny va det ännu svårare. Hennes man var ensam ute, ensam, utan att ha någon människa till sin hjälp denna hemska natt! Barnen voro ännu för små för att kunna vara till nytta för honom. Stackars mor! Nu går hon där och önskar, att de skulle vara så pass försigkomna, att de kunde hjälpa sin far. Dåraktiga önskan! När några år hafva gått och de jämte sin far äro ute i stormen, skall hon under tårar önska, att de ännu hade varit små barn!

II.

Jenny tände en lykta och tog ett ytterplagg på sig.

— Det är på tiden att gå och se efter, om han inte är på hemvägen ännu, sade hon för sig sjelf. — åtminstone vill jag se, om det inte har lugnat något. Jag undrar, om han har lanternan uppe på masten?

Hon gick ut. Hon kunde icke se någonting alls — endast en ljusare strimma var synbar utmed horisonten. Det regnade — den mörka, tidiga morgonens kalla regn. I ingen af hyddorna lyste det ljus; alla fönster voro kolmörka.

Medan hon stod där och såg sig omkring, föll hennes blick på en gammal, ytterst förfallen koja, i hvilken det var lika mörkt som i alla de andra. Dörren stod öppen och slängde i stormen; de murkna väggarna tycktes knappt vara i stånd att bära det dåliga taket, hvars rufsiga, ruttna halm blef illa tilltygad af blåsten.

— Äh, utbrast Jenny, — jag har ju alldeles glömt bort den fattiga änkan, som min man besökte härom dagen och fann ensam och sjuk. Jag får lof att gå dit och se efter, hur hon har det.

Hon knackade på dörren och lyssnade. Ingen svarade. Jenny ryste i den kalla vinden från hafvet.

— Hon är sjuk. Och hennes stackars barn! Hon har visserligen bara två, men hon är mycket fattig och har ingen man.

Hon knackade ännu en gång och ropade: "Hallå, grannas mor!" Men det förblef lika tyst i hyddans inre.

— Bevare mig, sade Jenny, — hon måtte sofva riktigt godt, eftersom hon inte vaknar af det här!

I detsamma gick dörren upp af sig själf. Jenny steg in. Hennes lykta lyste upp det inre af den mörka, tysta kojan — hon såg, hur regnet trängde in genom taket som genom en sil. I bortre ändan af rummet låg en orörlig gestalt utsträckt — en kvinna med bara fötter och med ögon, som icke längre sågo. Hennes likhvita, kalla arm hängde ned från den med halm fyllda britsen. Hon hade en gång varit en lefnadsfrisk och lycklig mor — nu var hon endast en hemsk, liflös form, det enda, som är kvar af en stackars människa efter hennes långa kamp och sträfvan i världen.

Bredvid bädden, på hvilken modern låg, stod en vagga; i den lågo två små barn, en gosse och en flicka, och sofvo, och de tycktes småle i sina drömmar. När modern kände, att döden närmade sig, hade hon tagit sitt täcke och sina kläder och höljt på dem för att hålla dem varma, under det hon själf blef alltmera kall.

Hur godt de sofvo där i den gamla dåliga vaggan! De andades så jämt och sågo så lugna och fridfulla ut. Det tycktes nästan som om ingenting skulle kunnat väcka dessa slumrande föräldralösa varelser. Därute föll regnet i strömmar, och hafvet dån ljöd nästan som alarmsignaler. Från det söndriga taket, genom hvilket blåsten trängde in, föll en regndroppe ned på den dödas ansikte och rullade öfver kinden som en tår.

III.

Hvad hade Jenny funnit på i den döda kvinnans koja? Hvad var det hon nu bar bort under sin kappa? Hvarför bultade hennes hjärta så? Hvarför skyndade hon så brådskande och oroligt till sin egen koja, utan att våga se sig tillbaka? Hvad var det hon gömde innanför omhängena i sin egen säng? Hade hon stulit något — och hvad?

När hon trädde in i kojan, började klippornas toppar ljusna. Hon sjönk ned på stolen vid sängen. Hon var mycket blek — hon tycktes känna ånger. Hennes hufvud sjönk ned på kudden, och hon talade med sig själf i afbrutna meningar, under det hafvet i vildt uppror dånade utanför.

— Min stackars man! Gode Gud, hvad skall han säga om detta! Han har det ju så besvärligt redan som det är. Hvad är det jag nu har gjort? Vi ha fem barn omkring oss allaredan. Deras far slåss och släpar, och ändå — skulle jag gå och skaffa honom detta till på köpet! Är det han, som kommer nu? Nej, det var ingenting! Jag har handlat mycket orätt — om han nu sloge mig, vore det inte mera än jag hade förtjänt. Där är han visst! Nej! Så mycket bättre då. Dörren rör sig, som om någon ämnade sig in— men där är nog ingen. Att tänka sig, att jag en gång skulle komma att känna mig rädd för att se honom komma in!

Sedan satt hon där försjunken i tankar och darrade af köld; hon förnam inga ljud från den yttre världen, hon hörde icke skarfvarnas skrik, då de flögo förbi, icke heller vindens tjut och hafvets dån.

Rätt som det var slogs dörren upp; en flod af morgonens hvita dager strömmade in i rummet, och på tröskeln stod fiskaren, släpande det våta nätet med sig, och han utropade med ett glädtigt skratt:

— Nu är flottan här!

— Du! ropade Jenny, i det hon flög upp och slog armarna om sin man med samma ifver, som om han ännu varit hennes fästman, och hon tryckte sina läppar mot hans grofva rock.

— Ja, här är jag, mor lilla! sade han, och skenet från lyktan föll på det godmodiga och glädtiga ansikte som Jenny älskade så högt. — Men jag har inte haft tur i natt, fortfor han.

— Hurudant har vädret varit?

— Förskräckligt.

— Och fisket?

— Dåligt. Men det gör ingenting. Nu håller jag dig i min famn igen, och då är jag nöjd. Jag har inte fått någonting alls, och till på köpet ha näten blifvit sönderrifna. Det har varit alldeles som förgjordt med stormen i natt. Ett slag trodde jag sannerligen, att båten skulle kantrat, och ankartåget sprang. Men hvad har du funnit på hela den här tiden?

Jenny ryste, där hon stod i halfmörkret.

— Jag? sade hon förlägen. — Åh, just ingenting — som vanligt. Jag har sytt litet, och så har jag hört på, hur sjön har dånat, och jag har varit bra rädd.

— Ja, vintern är en svår tid. Men tänk inte på det nu mera.

Då började Jenny med darrande röst, liksom om hon stått i begrepp att bekänna ett brott.

— Vet du, grannkvinnan här borta är dod! Hon måste hafva dött i natt, strax efter det du gett dig ut. Hon har lämnat efter sig två små barn; den ene heter William, den andra Madeline. Gossen har knappt börjat gå ännu, och flickan håller visst på att lära sig tala litet. Det var nog förskräckligt fattigt för den stackars hyggliga kvinnan.

Mannen såg allvarsam ut. Han kastade sin ludna mössa bort i en vrå och utbrast helt hetsigt, i det han ref sig i hufvudet:

— Kors för tusan! Vi ha ju redan fem barn — det blir sju med de här! Och redan som det nu är, få vi gå och lägga oss utan kvällsvard, när det är dåligt väder. Hvad skola vi nu taga oss till? Nå, det här är inte mitt fel, det är Vår Herre, som har ställt det så. Detta är saker, som går öfver mitt förstånd. Hvarför har Herrentagit modern ifrån de här små krypen? Det är verkligen något, som är svårt att fatta. Det behöfves en lärd man för att kunna begripa det. Åh, sådana små stackars barnungar ändå! Gå och hemta dem, mor! Ifall de vaknat, så känna de sig nog rädda för att vara ensamma med sin döda mor. Vi få lof att uppfostra dem samman med våra egna. De få vara bror och syster åt våra fem. När Gud ser, att vi ha den här flickan och pojken att föda förutom våra egna, skall han kanske låta oss få mera fisk. Hvad mig beträffar, så skall jag dricka vatten, och jag skall slita dubbelt så mycket som förut. Nog nu — skynda dig bort och hämta dem. Nå, hvad står på? Tycker du inte om det? Du brukar annars vara kvickare i vändningarna än du är nu.

Hans hustru drog sängomhänget åt sidan.

— Se! sade hon.

SVITHIOD.

Det svenska väldets vagga.

Konungabalken i den s. k. Kristoffers allmänna landslag börjar med följande ord: "Sveriges rike är från heden tid tillhopa kommet af Svea och Göta land." Här ha vi alltså för oss den uppfattning af den svenska statens uppkomst, som, stödd på från ättled till ättled nedärfda sägner, var gällande i vårt land vid slutet af medeltiden. Redan namnet Sverige visar att denna åskådning åtminstone i allt väsentligt är riktig: Sverige hette under medeltiden Sverike, äldre Svea rike, d. ä. svearnes välde.

Svearnes namn möter oss i häfderna för första gången hos ingen mer och ingen mindre än Roms störste historieskrifvare Tacitus: "I själfva Oceanen*) ligger svearnes land, mäktigt genom män, vapen och flottor." Då intet annat folk än svearne nämnes såsom herskande på den skandinaviska halfön, kunde man vara benägen att tro att de från sitt ursprungliga hemland, Mälarens norra kust, redan på Tacitus' tid, d. v. s. redan i första århundradet e. Kr. utbredt sitt välde öfver åtminstone större delen af halfön.

Detta är emellertid icke fallet. Vi veta nämligen af ett fornengelskt kväde, Beowulf, hvilket anses vara författadt på 600- eller 700-talet och skildrar en rad historiska händelser och personer, som tillhöra tiden intill 600, att svearne och göterna då ännu voro själfständiga folk, hvart under sin konung, hvilka lågo i hårda strider med hvarandra. Här möter oss f. ö. för första gången svenska väldets namn: Swiorike. Med dessa uppgifter öfverensstämmer den gotiska skriftställaren Jordanes', hvilken var född omkring 500 och uppräknar ett flertal själfständiga folkslag såsom boende å det område af halfön, som nu upptages af Sverige.

Annorlunda te sig de politiska förhållandena i vårt land 350 år senare. Kung Alfred den store af England återger i sin öfversättning af Orosius' världshistoria en berättelse öfver en resa, som en Wulfstan företog förbi de danska öarne in i Östersjön. Wulfstan förtäljer, att han på sin färd bl. a. passerade Blekinge, Möre, Öland och Gottland och att alla dessa land då tillhörde svearne. Samma vittnesbörd afger Rimbert som skrifvit Ansgarius lefnadshistoria. Vid midten af 800-talet var sålunda det svenska enhetsverket fortskridet så långt, att t. o. m. Blekinge, som sedermera under hela medeltiden och in i den nyare tillhörde danska kronan, då var svenskt. Svearnes och göternas strider voro lyktade. Svealand hade underlagt sig götarne och statsenheten bar segrarnes namn: Sverike. Det skulle kräfva ännu 800 års strider med Sveriges nya grannar, danskarne, innan den svenska helstaten nådde sin nuvarande omfattning.

Jag har härmed i korthet genomgått de få fasta historiska hållpunkterna för vårt rikes växt intill vikingatiden och därmed angifvit de grofsta dragen af den äldsta, ännu bestående statsorganisationens öden, som Europa den dag i dag är kan uppvisa.

* * *

Kärnan i vårt land är således svearnes bygd, den leende Mälardalen. Naturen har här danat ett land mer än flertalet ägnadt att föda och utveckla en kraftfull befolkning. En svagt kuperad jordgrund med det af urtidens ismassor jämnade urberget på talrika ställen trädande i dagen, men i regeln täckt af mer eller mindre mäktiga lerlager, en den yppersta åkerjord, stundom hårdarbetad, alltid gifvande. På vissa afstånd genomstrykes landet af låga grusåsar som i forntiden utgjorde användbara förbindelseleder mellan bygderna öfver den ofta sumpiga och svårframkomliga marken, ett slags odlingens riksvägar. I sina mellersta delar är detta slättland lågt, så lågt att en väldig vik af Östersjön, nu Mälaren, här skjuter i västlig riktning djupt in i landet, åt sydväst fortsatt af Hjälmarens vattensystem. Mälaren bildade så ett mot öppna hafvet skyddadt, af ett otal oar öfversålladt inhaf, ägande det öppna hafvets fördelar och fritt från dess olägenheter. Från Mälaren, hvars vattenstånd under de tider hvarom här är fråga var betydligt högre än nu, sköto talrika vikar djupt in i slättbygden åt alla håll: Mälarbygden var i forntiden än mer än nu ett kustland med en utomordentlig lång kustlinie och ett stort ösystem, geografiska bildningar, som — såsom världshistorien visar — mer än andra befordra odlingen, den materiella såväl som den andliga: landets och sjöns yrken och färdigheter befordras af dem i lika grad.

Af ålder ha de nejder, som ligga på Mälarens norra strand, Uppland och Västmanlands östliga slättbyggd — särskildt dock det förstnämnda landskapet, af historien och sägnen utpekats som det gamla Sveriges hufvudbygd. Efter all sannolikhet är det också just detta område, som ursprungligen bar det på runstenarna och hos de isländska historieskrifvarne mötande namnet Svithiud, ett namn som egentligen betenknar landets invånare — Sveafolket.

Knappast torde nutidens uppländingar, där de på sina fäders tomter, tegar och vägar liksom de söka utvinna lifvets nödtorft och lifvets lycka, ha full känsla af att de trampa en jord, till hvilken såsom till ingen annan i norden knutits sägner och sånger, mest bevarade i upptecknigar af beundrande främdefolk, som åflats om att till svearnes mytiska fornkonungar leda sin egne herskares ättartal. Och likväl låg här i Upplands främsta "folkland", Tiundalen, det forna Sigtuna, där myten låter den trolske krigarhöfdingen Oden, stamfader för ynglingarnes konungaätt, slå sig ned efter en lång vandring från Svarta hafvets stränder. Här har samme Oden han som i vänners lag var så fager, blid och ståtlig, att deras hjärtan logo, och i striden för sina fiender så skräckinjagande att deras lemmar domnade, ögon blefvo blinda och öron döfva, här har Oden efter sin död först dyrkats som gud en förandligad bild af de egenskaper, forntiden skattade som de yppersta.

Ingen ort i Svithiud är dock så frejdad som Uppsala, nu Gamla Uppsala. Vi som endast se den lilla byn med dess stympade kyrka — det kvartsående koret af den forna domen — kunna icke blott med stöd af de väldiga högarna drömma fram hvad denna plats fordom varit. Därtill kräfves sagans och fornsångens hjälp. Nordens mest sökta och praktfulla offerplats, svearnes gemensamma samlingsort till ting och varubyte, offer och härfärd, konungarnas vanliga upehållsort — se där en del blott af ställets betydelse. Kring detta centrum fylka sig de troende folklanden, Tiundaland i midten och norr, Attundaland i söder och sydost och Fjädrundaland i väster. På själfva gränslinien mellan de båda förstnämnda och största "landen" låg Mora sten invid knutpunkten af en vattenväg, som från det inre af Tiundaland utefter Fyrisån förde ned å ena sidan åt Malaren, å andra sidan uppför Säfjaån och utför Laggaån förbi Skepptuna till Saltsjön vid Österåker. Här vid Mora var det som konungen valdes och till bekräftelse på sitt val lyftes upp inför all menigheten på Mora sten, ett sätt att hylla konung, som äfven är kändt från Danmark och keltiska folk och som hos de gamla svearne tillades så viktig roll, att enligt sägnen konung Kristian I trodde sig genom att förstöra eller bortföra konungastenen kunna förebygga, att man i Sverige under hans frånvaro valde en ny konung.

Den egentliga sälttbygden sträckte sig åt norr till Vendelsjöns dalgång. Här låg i närheten af Vendels kyrka å sjöns västra strand en kungsgård, där konungarna stundom uppehöllo sig och här synes en lång serie af dem, som efter far, ha begrafts å ett graffält, som delvis sträcker sig in å kyrkogården och som är det rikaste och märkligaste, som vi öfver hufvud äga från dessa tider i norra Europa. Grafvarna ligga under slät mark. Den döde är grafsatt i sitt skepp och han har fått med sig på färden till andarnas värld ej blott som eljes sin rustning, sköld, brynja, hjelm, svärd och spjut, utan ock sin stridshäst i praktfull mundering sina jakthundar, slaktboskap, matvaror och allehanda husgeråd. En forskare har nyligen till den vendelska herskarserien velat hänföra en af svearnes förste konungar, hvars existens är historiskt styrkt. Det ofvan nämnda fornengelska Beowulfkvädet nämner bl. a. såsom konungar i svearnes land Ohthere och hans son Eadgils. Dessa äro identiske med den fornnordiska dikten Ynglingatals Ottar och Adils. Ottar bär tillnamnet Vendelkråka, hvars verkliga betydelse torde vara "stridsfågeln från Vendel."

Huru många voro då dessa svear, som så småningom kring sig samlade allt Sveriges land och folk? Ett exakt svar kan naturligtvis icke ges, men ett ungefärligt tal för vikingatiden torde vara af intresse. År 1810 var Uppland bebodt af c:a 175,000 menniskor; 1570 var deras antal c:a 65,000. Nu veta vi att mycken bygd brötts i landet under medeltiden och säkerligen har såväl åkerbrukets som boskapskötselns afkastning ökats. Det torde sålunda snarare vara för högt än för lågt om vi beräkna att folkmängden för 1000-talet till 20,000 a 25,000. Om vi på hvarje friboren odalman räkna en familj på 6 personer — hustru, man och trälar — skulle inalles ha funnits omkring 3,500 hushåll. Denna beräkning kommer, som vi se, den temligen nära, som tidigare gjorts och som går ut från, att Tiundaland uppställt 10, Attundaland 8 och Fjädrundaland 4 storhundraden vapenföra män, d. v. s. respektive 1,200, 960 och 480 man, tillsammans 2,640. Talen synas vår tid löjligt små. Att svearne emellertid i förhållande till grannarna voro ett mäktigt folk, därom vittna forntidens sånger och sägner och nutidens forskning. Ojäfvigast torde dock den gamla Upplandslagens föreskrifter om kungavalet styrka detta:

Nu tarfva "landen" att välja konung. Då skola först de tre folklanden, Tiundaland, Attundaland och Fjädrundaland utse konung. Upplands lagman skall vid Uppsala (d. ä. Mora) först högtidligen förklara honom för konung och därefter lagmännen, hvar efter annan, södermanländingars, östgötars, småländingars, västgötars, närkingars och västmanländingars.

Prof. Otto von Friesen.

*) Tacitus trodde liksom hans samtid, att Skandinavien var en ö, kringfluten af Atlanten. Östersjön var för honom sålunda en hafsbugt, sammanhängande med Oceanen såväl åt väster genom de danska sunden som åt norr med Ishafvet.

Blind

Under anfall af hjärtförlamning.

Låg som död.

Dr. Miles' Heart Cure hjälpte och kurerade.

"Jag tvekar ej säga att Dr. Miles' Heart Cure är allt man kan önska sig. Jag hade haft hjärtlidande i femton år. Jag försökte många medel, men, ända tills jag använde Dr. Miles' Heart Cure, fann jag ingen lindring. Jag led af huvudvärk och förebråkte edra Pain Pills, hvilka voro så utmärkta, att jag tänkte kanske edor Heart Cure också kunde hjälpa mig. Jag fick ibland så svåra anfall, att jag blef alldeles blind för tillfället. Under dessa anfall föreföll jag som död. Jag tog medicinen noga enligt föreskrift och kan samvetsenligt säga, att jag är alldeles kurerad. Jag råder alla, som lida af hjärtåkommor, att genast taga Dr. Miles' New Heart Cure. Jag skrifver detta, samt gifver mitt namn till alla som lida." S. E. Purdy, Atkinson, Nebraska.

"Jag kände först värkningarne af ett svagt hjärta på hösten 1900. Jag såg en annons i Sioux City tidningen, hvari en man omtalade sina symptomer, hvilka tydde på, att han led af samma sjukdom som jag, a. Jag var ibland likasom om i bröstet, samt i skuldrarna, led af en kvalfvande känsla i halsen samt svaghet och anfall af hunger. Jag var förskräckt öfver mitt tillstånd och skaffade mig därför sex flaskor Dr. Miles' Heart Cure. Efter det jag tagit första flaskan har jag aldrig lidit af någon af de fordna obehagliga symptomerna samt är nu frisk och anser min kur fullkomlig." Lewis Anderson, Kuhn, S. D.

Alla apotekare sälja och garantera första flaskan Dr. Miles' Remedies. Sänd efter fri bok om nervösa och hjärtsjukdomar. Adress Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

Vi leverera maken till allt slags hår

Sänd prof af ert hår och skrif efter prislista öfver hårprydnader, Bak- och sidokammar etc.

Hårfästning No. 3, 1¾ oz. 17 Tum $1.00
Hårfästning No. 4, 2 oz. 19 Tum $1.50
Hårfästning No. 5, 2¼ oz. 21 Tum $2.00
Hårfästning No. 6, 3 oz. 24 Tum $2.50

Varan sändes portofritt vid mottagandet af beloppet i Money Order eller registreradt bref. Vi garantera full ståndig belåtenhet.

A. HELBERG & CO.
416 Elm St., - Cincinnati, O.

FOLK, SOM HAR PENGAR

till att plassera i land, hvarigenom kapitalet kan fördubblas på ett års tid, böra skrifva efter närmare upplysningar till **Box 268 Oakdale, Stanislaus Co., California.**

PIANON och ORGLAR
Skandinaviskt Musikhandelshus med
Lika stort lager,
Lika goda instrument,
Lika låga priser och
Lika lätta villkor
som någon amerikansk firma.
Nämn, när ni skrifver, hvad som önskas, piano eller orgel.
The Northw. Music House
CARL RAUGLAND, Mgr.,
318-320 Nicollet Ave., Minneapolis, Minn

Extra fina Blomster-Frö
20 PAKETER FÖR 10c

KIND.		KIND.	
Bal. Button,	10	Poppy,	10
10 Weeks Stock,	5	Candytuft,	10
Lychnis Hollia,	6	Aster,	16
Sweet Alyssum,	6	Zenna,	15
Sweet William,	8	Balsam,	12
		Larkspur,	8
		Nasturtium,	10
		Portulaca,	20
		Marigold,	15
		Pansy,	10
		Sweet Peas,	15
		Pinks,	10
		6 Petunias,	10
		Calliopsis,	8

Sweet Mignonette.

Ofvanstående sändes portofritt till hvarje adress för 10c i silver eller 6 5-cents frimärken. 50:s premium och för att införa våra frösorter i hvarje hushåll sända vi likaledes en samling Ros, vackra Lökar GRATT med katalog

Somerville Nursery,
Somerville, - - , Mass.

Svenskt Romanbibliotek PROFHÄFTE FRITT!

utkommer häftesvis två gånger i månaden. Hvarje häfte innehåller 64 sidor och är vackert tryckt å fint papper. De utkomna häftena innehålla:

MARIA SOPHIE SCHWARTZ berömda romaner—
Mannen af Börd och Kvinnan af Folket, 550 sidor, samt
Arbetet adlar Mannen, 620 sidor.
Ödets Lek, af HERMAN BJURSTEN.

Denna roman är en af de mest spännande som finnes på svenska språket, och har utkommit i otaliga upplagor, hvilket är en säker borgen för att den läses med förkärlek.

Nya subskribenter få de hittills utkomna häftena till betydligt nedsatt pris. Skrif efter profhäfte, 64 sidor, som sändes fritt.

AGENTER ÖNSKAS

C. RASMUSSEN PUBL. CO.
—ETABLERAD 1874—
720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

30 DAGAR
gäller detta allenastående tillbud.

Dag- och Annotationsbok
vackert inbunden i liteformat,
med Almanak för 1906, samt fullständig Atlas öfver Förenta Staterna och dess besittningar, i allt 9 väl utförda kartor, sista folkräkningen, upplysning om postförsändelser, månskiften, mynt, mått och vigt m. m.

Ett vackert häfte
af Svensk Familj Journal, 208 sidor, lika med 800 bokeddor, med vackra illustrationer, innehållande öfver 100 mindre noveller, berättelser, dikter af de förnämsta svenska författarne.

Ett års subskription
å Svensk Familj Journal. Hvarje nummer innehåller från 16 till 20 sidor med korta intressanta berättelser och dikter samt utmärkta illustrationer. Hvarje nummer bildar ett vackert komplett häfte.

Allt detta, en oumbärlig handbok för hvarje dag i året, en mängd af utmärkt lektyr, en journal, som i ord och bild bringar hälsning och minnen från gamla landet, sändes portofritt vid emottagandet af 50c i money order eller frimärken.

Klipp ut denna annons och skicka densamma jemte 50c. Skrif samtidigt om vår katalog och liberala anbud till agenter.

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-24 So. 4th St., Minneapolis, Minn.